

PUBLISHED BY TRIGLAV PTY. LTD.
FOR SLOVENIANS IN AUSTRALIA

YEAR/LETO 6

APRIL, 1976

No/ŠTEV. 20

Skrivnosten spomin na mamo

Bilo je prav prijetno sobotno jesensko jutro. Ura je bila 9. Sedel sem pri mizi in brskal po papirjih, ki jih je polna soba; treba se je bilo pripraviti za šolo, natisniti zadnjo lekcijo in oditi. Sredi naglice, zazvonil telefon. "Kaj spet", sem pomislil? Kdo ne pride v šolo, kdo je zbolel? Dvignem slušalko in povem svojo številko. Iz telefona se oglasi starejši moški glas, govori v angleščini:

"Ste vi, g. Čuječ?"

"Da", sem odgovoril.

"Ste vi tista oseba, ki je govorila pri slovenski radijski oddaji v četrtek prvega aprila?"

"Da, sem. Kaj sem zopet narobe povedal? Sem vas morda užalil?"

"Ne, ne! Le med oddajo ste igrali ploščo, ki jo zdaj že tri dni iščem, pa je ne morem nikjer kupiti. Imeti pa jo moram, ker je na njej pesem, ki me tako močno spominja moje mame, da res ne morem ostati brez nje. Prosim vas, pomagajte mi najti to ploščo!"

"Samo moment. Pogledal bom, če imam še plošče od oddaje pri sebi. Če je med njimi pesem, ki jo želite, bom poskrbel, da jo dobite, če ne bo drugače, jo bom posnel na kaseto..."

Čez trenutek sem se vrnil s ploščami k telefonu.

"Halo! Plošče so še tu. Mi lahko poveste, katera je bila?"

"Žal vam tega ne morem povedati, ker se spominjam le melodije in še to zelo bežno. Igrali pa ste jo proti koncu oddaje. Pel je zbor."

"Oprostite, ste vi Slovenec?"

"O, ne. Moj oče je iz Danske, mama pa je bila Avstrijka. Umrli je, ko sem bil še zelo, zelo mlad. Predno se je poročila z mojim očetom je 15 let služila nekje v Sloveniji. Od tam je imela verjetno tudi to pesem. Pela je tudi druge, a to največkrat. Veste, zdaj imam že skoro 70 let, pa vedno bolj čutim potrebo, da bi svojo mamo malo bolj spoznal. Kadar sem v Sydneyu, poslušam vaše oddaje in snemam pesmi. Redno si tudi kupim "Novo doba"! Ne znam sicer čitati, a rad gledam slovensko stran, ker si mislim, da so tam natisnjene besede, ki jih je moja pokojna mati razumela in ljubila."

Tu sem moral malo počakati. Niti mož, niti jaz, nisva imela več besed. Spomin o pokojni mami je bil obema preveč. Ko sva prišla malo k sebi, sem nadaljeval:

"Če mi poveste vaš naslov, se bom ob priliki oglašil pri vas s ploščami oddaje. Preigrala bova vse in našla vašo posem, oziroma pesem vaše mame."

"O, to bi me izredno veselilo. Živim v Georges Hall, Surry Avenue, blizu letališča."

"Ta kraj mi je poznan. Še danes, se bom, na poti v šolo, oglašil. Okrog 1h, če vam je prav?"

"Najlepša vam hvala. Nestrpno vas bom pričakoval."

"Torej, nasvidenje ob 1h."

"Nasvidenje!"

Zaprla sva telefon.

Z delom je bilo za ta dan konec. Po glavi so mi rojile misli o človeku, s katerim sem pravkar končal nenavaden razgovor. Kakšen velik človek mora biti to, ki ga nepoznana pesem tujega naroda tako močno spomni na mater? Takih ljudi danes žal ne najdemo veliko!

Med vožnjo v Georges Hall sem imel polno glavo različnih misli. Slikal sem si v duhu človeka ki ga bom srečal; Danca, sinu nemške matere, ki hoče imeti slovensko pesem, zato ker ga spominja njegove mame. Zdrznil sem se ob misli, kaj pomeni človeku mati, KAJ PUSTIJO V SRCU PRVA LETA OTROŠKE VZGOJE! Res mi je bilo žal mater, ki morajo oddajati dojenčke v varstvo drugim, da gredo same na delo. Dvomim, da je v duhu

Dančevega razgovora to res potrebno ali v nekaterih slučajih celo njujno. Kaj je važnejše: otrok ali velika hiša, avto, televizija ali izlet v Slovenijo?, so vprašanja, na katera morajo starši sami po svoji vesti odgovoriti. Se bo vaš otrok pri 70. letih spomnil pesmi otroških let, ki ste mu jih pele? ... Mislim, da je bila ta dan vožnja do Georges Hall najkrajša, kar se jih spominjam. Ustavil sem se pred veliko, dvonadstropno hišo. Vrata so bila odprta, skozi mrežo sem slišal glasove radia 2EA. Ker se na trkanje in zvonjenje ni nihče oglašil, sem vstopil. Šel sem skozi lepo in bogato opremljeno hišo na dvorišče. Moj telefonski prijatelj je grabil travo. Raven, visok kakih 6 in pol čevljev me je pozdravil kot starega znanca. Stisnila sva si roki, še predstavila se nisva. Obema je bilo težko spregovoriti besedo. Odšla sva v hišo in pričela zbirati plošče. Po kratkem razgovoru sem spoznal, katero pesem si želi.

"Veste", mi je rekel, "ko sem si v četrtek kupal večerjo in poslušal kot vedno, vašo oddajo, sem ob zborovi pesmi proti koncu oddaje kar odrevenel. Hotel sem od veselja zakričati, pa nisem mogel iz grla spraviti besede. Sesedel sem se v stol. Vso moč sem v trenutku izgubil. Mama mi je prišla tako blizu, da vam ne morem povedati. Takoj naslednji dan sem

Ivan Cankar

Leto 1976 je

"Cankarjevo leto"

Stoletnica rojstva

10. maja 1976.

odšel v Sydney. Bil sem skoro v vsaki prodajalni plošč, a te plošče nisem mogel dobiti. Posebne še zato ne, ker nisem vedel niti imena, niti melodije. Ves žalosten sem se vrnil domov. Telefoniral sem na 2EA. Tam so mi povedali vaše ime, a več mi niso mogli povedati. Danes zjutraj sem tefeniral na "Nova doba". V listu sem namreč našel vaše ime. Imel sem srečo, dali so mi vašo telefonsko številko."

Zavrtela sva ploščo. Po sobi, ki je dišala po pravkar pokošeni travi in so se ribe v akvariju kopale v skozi okna prodirajočem jesenskem soncu je v ubranem petju zadonela stara slovenska pesem "Pleničke je prala..."

Pred menoj stoječi, visoko vzravnani, četudi že prileten možakar je počasi sedel na stol, zakril z dlanmi svoj obraz in poslušal... skozi prste so mu kaplale solze, solze ljubečega spomina na pokojno mater! Tiho sem odšel iz sobe, da mu ne bi motil snidenja z materjo.

Na poti iz šole, kake tri ure pozneje, sem se zopet oglašil. Mož je bil zbran in veder. Svojo pesem je imel presneto na kaseti: do smrti bo ostal z njim spomin na mrtvo mater!

Kako dober otrok svoji materi in to še pri 70. letih! In jaz?

J. Čuječ

VSİ ROJAKI IN PRIJATELJI STE VABLJENI NA

proslavo

MATERINSKEGA DNE IN 100 LETNICE CANKARJEVEGA ROJSTVA

v nedeljo 9. maja 1976 z začetkom programa ob 2.30h popoldne na Triglavu Bibby's Rd., ST. JOHNS PARK — avtobusna zveza s Canley Vale železniško postajo.)

Prvi del sporeda bo posvečen materam. *Nastopali bodo otroci Triglavske šole z igrico, petjem, deklamacijami itd.*

Drugi del sporeda bo Cankarjeva proslava. Tudi pri tem delu sporeda bo sodelovala skupina šolskih otrok z igro in drugimi nastopi ter *moški pevski zbor* pod vodstvo g. Bora Šedelbauerja.

Ne zamudite tega dne pod "plavim" Triglavskim nebom. Imeli bomo dovolj klopi in stolov, da ne boste stali; tudi domačega peciva in slaščic ne bo manjkalo.

TA DAN SO MATERE GOST NAŠEGA KLUB, ZATO NE BODO PLAČALE VSTOPNINE! Prav tako so tudi vse balinske steze najprej na razpolago materam in prosimo, da *moški to upoštevajo*. IN ŠE ENO: PRI PLESU VOLIJO DAME! *NAJ BO TO RES DAN NAŠIH MATER IN ŽENA!!!*

ODBOR

CANKAR NA GRMADI

Teško si je z današnjo vednostjo zamisliti, da je bil tak velikan umetniške besede, kakršen je bil Ivan Cankar, nekoč začetnik, literat, ki se je pripravljaj na tiskanje svoje prve drobne knjižice. Mladi Cankar se je po zaključku gimnazijskih študij preselil iz ozkih slovenskih razmer na velikomestni Dunaj, v veleno mesto, kamor so si hitro utirale pot nove literarne ideje, in smeri, če se že niso v njem rojevale. Na Dunaju se je seznanil z dekadence. Po svojih idejah mu je bila sprva blizu. Prijala je njegov mladeniški dušič. Življenje v domovini je videl kot v ogledalu. Porojevale so se mu misli o neštevilnih knjigah, ki jih bo napisal. Za zdaj pa se je počutil še predvsem pesnika. Urednikom književnih revij so se zdele Cankarjeve drzne pesniške podobe kar preveč drzne. Urednik Ljubljanskega zvona Bežek si tako ni upal objaviti ciklusa pesmi Dunajski večeri. Za narodoljubno kranjsko miselnost je bilo v njih preveč vzdrušja dunajskih noči, preveč bohemstva, strasti in turboznih razpoloženj. Bežek je v nekem pismu napisal, da bi ga kamenjali, če bi pesmi priobčili.

Enaindvajsetletni Ivan Cankar je takoj pomislil na knjigo, na svoj knjižni prvenec. V svoji prvi knjigi bi mogel natisniti tudi Dunajske večere.

Pesmi je najprej ponudil Gabrščku za njegovo salonsko knjižnico. Ta je pesmi odklonil, češ da ima rokopisov več kot preveč. Tako je Cankar ponudil svoj prvenec drugemu založniku Bambergu. Ta jih je sprejel, vendar je dodal, da bo treba malo počakati.

Lahko si predstavljamo, s kakšno strastjo je mladi Cankar izbiral svoje pesmi, jih popravljaj in urejal v cikluse. Končno je lahko svojemu bratu Karlu sporočil iz Pulja, kjer se je mudil: "Svoje poezije sem naposled vendar enkrat popolnoma uredil; zdaj so take, da me svoje prve knjige nikakor ne bo sram."

Še preden je Cankarjeva prva knjiga prišla iz tiskarne, mu je umrla mati. To je bil za občutljivega mladeniča hud udarec. Založnika je prošil še za preostanek honorarja. S tem denarjem je lahko poskrbel za spodoben pogreb. Njegov brat Karlo je po njegovi smrti zapisal, da je Cankarjeva mati brala sinovo knjigo pesmi v rokopisu "z naivno pobožnostjo in zrla v njih Ivanovo prihodnost." "Tisk knjige se je zavlekel. 27. marca 1899 je dnevnik Slovenski narod sporočil, da je knjiga izšla: EROTIKA. Zložil Ivan Cankar. V Ljubljani. Natisnila in založila Kleimayr in Bamberg 1899. Na 118 straneh je zbral Cankar krasen šopek novih in že objavljenih poezij..."

Knjiga pesmi z nenavadnim naslovom Erotika je bila naprodaj. Cankar je čakal, kaj porečejo o njej kritiki; zagovorniki moderne smeri in nasprotniki.

V prvih dneh so kupili drobno knjižico predvsem Cankarjevi literarni prijatelji. Po nekaj dneh pa knjige nenadoma ni bilo več naprodaj. Kupcem je bilo rečeno, da je knjiga razprodana. Zdelo se je povsem nemogoče, da bi v nekaj dneh razprodali več kot tisoč izvodov; tolikšna je bila naklada Cankarjevega prvenca.

Po Ljubljani so se širile čudne go-

vorice. Kmalu pa se je pokazalo, da so resnične. Presvetli gospod knezoškof Anton Bonaventura dr. Jeglič je kupil vso preostalo zalogo Cankarjevih pesmi. Več kot 700 se jih prinesli v knezoškofijsko palačo. Tam so z njimi kurili peči.

"Škof je Cankarjeve pesmi kupil in plačal, torej se mu ne more ničesar očitati," je ob tem zapisal Slovenski narod... Povemo odkritosrečno, da je postopanje gospoda knezoškofa bilo jako malenkostno in tesnosrečno... Vsebina Cankarjevih pesmi nikakor ni taka, da bi se mogel kdo od njih spodtikati, a če se zdi prevzišenemu knezoškofu potrebno, da zatre ta prvenec mladega talenta, potem mora obsoditi na grmado vso slovensko literaturo... Sicer pa naj bo gospod knezoškof prepričan, da on nima toliko denarja, da bi mogel kupiti, kar zmorejo natisniti današnji stroji in prepričan naj bo, da tudi z denarjem ne zaduši svobodne slovenske literature, dokler bo še kaj svobodne slovenske inteligence."

negu. Cankarjevo delo se mu je zdelo večinoma nezrelo. Priznal mu je lep melodiozen jezik.

Anton Aškerc je v Ljubljanskem zvonu natisnil pohvalo, čeprav malce previdno kritiko, vendar je omenil, da je "Cankarjeva lirika čisto vino".

Etbín Kristan je v tržaški Sloveniki med drugim pisal: "Čisto neumevno mi je, kako se more spričo teh pesmi govoriti o spolzkosti, lascivnosti ali celo o slavljenju 'greha'..."

Tako so menili o Cankarju njegovi somišljeniki. Drugače pa je pisal nasprotni tabor.

E. Lampe je v Katoliškem obzorju objavil skoraj škodoželjno kritiko. Napisal je, da so to "proizvodi, ki najdejo primerne občinstva samo v neke vrste ljudeh. Njih 'MILIEU' je tak, v kakršnega se izmed poštenih ljudi podajajo samo policaji, ki imajo sitni posel npravnega nadzorstva nad najnižimi udi človeške družbe..." Kritiku se je zdel sežig knjige najbolj normalno dejanje. Aleš Ušeničnik je v isti reviji poz-

Druga izdaja se je zavlekla. Natisnil jo je založnik Schwentner, izšla pa je šele leta 1902. Medtem je izšlo že več drugih Cankarjevih knjig. Zato se je zanimanje za Erotiko poleglo. Dekadenčne in druge tuje vzore, ki so navdihnili spočetje Erotike, je Cankar kmalu zavrgel. Njegova umetnost je postajala samosvoja, kritična in polemična. Tudi takšna številnim sodobnikom ni bila všeč. Polivali so jo z besedno gnojnico, sežigali pa si je niso upali več.

Janez Kajzer.

Ivan Cankar

SKODELICA KAVE

Velikokrat v svojem življenju sem storil krivico človeku, ki sem ga ljubil. Taka krivica je kakor greh zoper svetega Duha, ne na tem ne na onem svetu ni odpuščenca. Neizbrisljiva je, nepozabljiva. Včasih počiva dolga leta, kakor da je bila ugasnila v srcu, izgubila se, v nemirnem življenju. Nenadoma, sredi vesele ure ali ponoči, ko se prestrašen vzdramiš iz hudih sanj, pade

V uvodniku so tudi očitali založniku, zakaj je pesmi prodal škofu. Saj je lahko slutil, da jih škof ne bo delil vernikom. A trgovina je trgovina. Kateri založnik bi se branil, če hoče kdo kupiti kar 700 izvodov naenkrat.

Literarna grmada ob koncu 19. stoletja je zbudila živahno zanimanje javnosti. Nekateri duhovniki so pošiljali škofu zahvalna pisma. Drugi duhovniki, tudi iz škofove bližine, njegovega dejanja niso odobraval.

Škof pa seveda ni mogel zaseči že prodanih knjig. Tako so se lahko na Cankarjev prvenec spravili tudi literarni kritiki. Vladimir Levec je v Slovenskem narodu objavil v več nadaljevanjih kritiko. Pisal je, da je pričakoval več originalnega in genial-

neje ugotovil: "Usoda Cankarjeve poezije je znana. Žalostna, toda zaslužena."

Cankarjevi nasprotniki so menili, da so pesnika za vselej pokopali. Niso slutili, da bo pesnik Erotike postal pisatelj evropskega formata.

Ivan Cankar si je takoj po sežigu Erotike začel prizadevati za drugo izdajo. Antonu Aškercu je s tem v zvezi pisal: "Toda moja zbirka nikakor ni za zmirom pokopana; prihodnje leto izide vsekakor, pregledana in pomnožena. Nekatero pesmi jo jako kazijo; najmanj 10 pesmi je popolnoma nepotrebnih... Zložene so bile pred leti in takrat sem jecljal, ne da bi mogel povedati polovico tega, kar sem čutil. Škof je napravil uslugo tudi meni samemu."

u dušo težak spomin, zaboli in za peče s toliko silo, kakor da je bil greh šele v tistem trenutku storjen. Vsak drug spomin ja lahko zabrisati s kesanjem in z blago mislijo — tega ni mogoče zabrisati. Črn madež je na srcu in ostane na vekomaj.

Rad bi človek lagal sam sebi v dušo: "Saj ni bilo tako! Le tvoja nemirna misel je iz prosojne sence napravila noč! Malenkost je bila, vsakdanost, kakor se jih sto in tisoč godi od jutra do večera!"

Tolažba je zlagana; in človek občuti sam in z grenkobo, da je zlagana. Greh je greh, če je storjen enkrat ali tisočkrat, če je vsakdanji ali nepoznan. Srce ni kazenski zakonik, da bi razločevalo med pregreš-

kom in hudodelstvom, med ubojem in umorom. Srce ve, da "zavratnež ubija s pogledom, z mečem junak"; in rajše bi dalo odvezo meču kakor pogledu. Tudi ni srce katekizem, da bi razločevalo med malimi in naglavnimi grehi, da bi razločevalo med njimi po besedi in zunanjih znamenjih. Srce je pravičen in nezmotljiv sodnik. Sodi in obsodi grešnika po skruti, komaj zavedni kretnji, po hipnem pogledu, ki ga nihče ni opazil, po neizgovorjeni, komaj na čelu zapisani misli; celo po koraku, po trkanju na duři, po srebzanju čaja. Le malo grehov je napisanih v katekizmu in še tisti niso poglobitveni. Če bi bilo srce izpovednik — dolga in strašna bi bila izpoved!

Odpustljiv je greh, ki ga je mogoče povedati z besedo, izbrisati ga s pokoro. Težak in pretežak, do zadnje ure krvaveč je greh, ki je ostal samo v srcu kakor spomin brez besede in brez oblike. Le sam sebi ga človek izpoveduje, kadar strmi v noč in mu je odeja na prsih težja od kamna.

"Ne, kradel nisem, ne ubijal, ne prešuštoval; čista je moja duša!"

Lažnivec! Ali nisi lupil jabolka, ko si šel mimo lačnega, ter si ga pogledal brez sramu? Hujše je bilo, kakor da si kradel, ubijal ali prešuštoval! Pravični sodnik, srce, bo rajši odpustilo ubijalcu, ki je gredeč pod vislice pobožal jokajočega otroka, kakor tebi, čistemu! Zakaj srce ne pozna malenkosti in tudi ne paragrafov...

Pred petnajstimi leti sem prišel domov in sem ostal doma tri tedne. Ves tisti čas sem bil potr in zlovoljen. Stanovanje smo imeli pustito; v nas vseh je bilo, zdi se mi, nekaj težkega, odurnega, kakor vlažna senca.

Prve noči sem spal v izbi; večasi sem se ponoči vzbudil, pa sem videl v temi, da je bila vstala iz postelje in da je sedela za mizo. Čisto mirno, kakor da bi spala; dlani je tiščala k čelu, njen beli obraz se je svetil tudi če je bilo okno zagrnjeno in ni bilo zunaj ne lune ne zvezd. Poslušal sem natanko in sem razložil, da to ni sopenje spečega, temveč mukoma zatajevano ihtje. Odel sem se čez glavo; ali skozi odejo in tudi še v sanjah sem slišal njeno ihtenje.

Preselil sem se pod streho, v seno. V ta svoj dom sem plezal po strmih, polomljenih stopnicah, lestvi podobnih. Postlal sem si v senu, pred vrata na klanec pa sem si postavil mizo. Razgled moj je bil siv, razglodan zid. V zli volji, v potrtosti in črnih skrbeh sem pisal takrat svoje prve zaljubljene zgodbe. Siloma sem vodil svoje misli na bele ceste, na cvetoče travnike in dišeča polja, da bi ne videl sebe in svojega življenja.

Nekoč sem si začel črne kave. Ne vem, kako mi je prišlo na misel; začel sem si je. Morda le zategadelj, ker sem vedel, da niti kruha ni doma, kaj šele kave. Človek je v sami razmišljenosti hudoben in neusmiljen. Mati me je pogledala v velikim, plahim pogledom in ni odgovorila. Pust in zlovoljen, brez besede in pozdrava sem se vrnil pod streho, da bi pisal...

Začul sem tihe korake na stopnicah. Prišla je mati; stopala je počasi in varno, v roki je nesla skodelico kave. Zdaj se spominjam, da nikoli ni bila taka lepa kakor v tistem trenutku. Skozi vrata je sijal poševen pramen opoldanskega sonca, materi v oči; večje so

Ivan Cankar

NA POT

Ves žalosten je stopil Kurent v dolino; šel je in šel pa se je pridružil romarjem, ki niso prepevali pobožnih pesmi in tudi ne molili.

Došel jih je na prašni cesti, že blizu kraj mesta. Težke cule so nosili, život je klonil v pas. Obrazi so bili opaljeni od sonca, nobeno oko bi ne razločilo, če so mladi ali stari, zakaj temni in grenki so bili vsi do zadnjega. Debel prah je bil na suknjah, na licih, na očeh.

Kurent sam se je prestrašil. "Kaj sem došel procesijo, ki se je napotila naravnost na Golgoto?" Stopil je do starca, ki je težko sopel.

"Kam?" je vprašal Kurent. Vprašal je, pa je sam že vedel odgovor v svojem srcu. "Le na pot, le na pot, kamorkoli! Kadar odpre jetnik železna vrata — ali vpraša, kam cesta drži? Le iz ječe, le iz trpljenja — pa kamorkoli!"

Kurent je pogledal vso procesijo od začetka do konca; videl je starce in otroke, fante in dekleta; in na vseh obrazih je bilo napisano: "Le od tod, le iz ječe, pa kamorkoli!" — "V Ameriko!" je rekel stavec. — "Na Nemško!" je rekel fant. — "Kamorkoli!" je reklo dekle.

Težko je stopal korak, život je klonil, potna in prašna so bila lica. Pa je stavec govoril, kakor da bi prepeval žalostno pesem: "Šestdeset let življenja, šestdeset let trpljenja, vedro je polno! Gnojil sem to zemljo s krvjo iz svojih ust, s solzami iz svojih oči, s potom od svojga čela, pa ni rodila kruha. Morda je dežela

na svetu, ki je bolj blagoslovljena; ali če je ni — smrt je tolažnica doma in drugod!"

Rekel je fant: "Zbogom, ti črna domovina, ti lačna in žejna mati, ki stojiš na pragu, gledaš za svojimi sinovi in si ne upaš, da bi jih klicala! Nate bom mislil, dokler bo še v srcu kaplja krvi. Če umrješ, bom za mašo dal in te bom hranil v zvestem spominu; če pa se kdaj povrnem, ti prinesem kruha in vina, mašne bukve in pisano ruto. Vse sem ti dal in vse bi ti dal, le svoje mladosti ti dati ne smem!"

Dekle je reklo: "Ne glej me tako žalostno, ti lepa domovina, nikar se ne jokaj ob slovesu! Dala sem ti srce in vse najmilejše misli, zakaj bi terjala, o domovina, še moja rdeča lica in moja mlada leta? Kakor zadnja postelja si, domovina, in kakor pokopališče: v daljne kraje se napoti romar, da užije življenje; povrne se k tebi, kadar je bolan, večnega počitka željan!"

Kurent je poslušal te pesmi in grenko se mu je storilo pri srcu. Nikoli še ni videl domovine tako puste in žalostne; kamor se je oko ozrlo, samo sivo, od neprijaznega sonca opaljeno kamenje; gomila ob gomili, brez konca. Žgalo je sonce z neba, Kurenta pa je zeblo od groze.

Cesta se je nagnila, spustila se je po bregu. Globoko doli, tam daleč v sončni megli se je zalesketalo mesto. In za mestom — pripogni se, koleno; obstrmi, oko; beseda, blagruj Gospoda! Za mestom neskončno mo-

rje, veselje neskončno, neskončno svoboda! Kakor okamenela je procesija, vse oči so zamaknjene hlepele v daljavo, zakoprnela so srca v odrešenje. Takrat, v najvišjem hrepenenju, so romarji občutili in spoznali vso svojo bridkost.

"Od tod — pa če v smrt ali v paradiz!"

In Kurent sam je vzkliknil z njim: "Na pot! Še črna smrt bi bila temu srcu paradiz!" Šel je pred njimi kakor apostol pred učenci. In njegove gosli so pele.

"Na pot! Nič ne sprašuj, ali na desno ali na levo, ali na sever ali na jug! Ne vprašuj, romar, za ljubezen, ne za vdanost, ne za zvestobo; le eno imaš, kar je tvoje; to ohrani: življenje! Vse si izgubil, vse si zapravil, gol si in lačen; reši to zadnje bogastvo, ne muči se, beži!"

Lahke in urne so bile romarske noge, veselo upanje jih je priganjalo. Oči so bile svetlejšje, zvedrila so se lica.

"V Ameriko!" — "V odrešenje!" — "Kamor koli!"

Pesem, mladost, upanje — kakor svetel plamen je planilo do neba. Več ni bilo nagubanih lic, ne objokanih oči, ne trepetajočih nog. Napotili so se bili črni pogrebci; ko so prišli do cilja, so bili beli svatje. Sonce pred njimi in neskončna svoboda, za njimi ječa in noč.

"Na barko! Na pot!"

Kurent je gledal za njimi, za veselim romarji, ki so jadrili v deveto deželo. Še je slišal njih vriskanje, še je videl sončna jadra. Ali prišel je po nebu siv oblak in zasenčil barko. In takrat je Kurent videl: oči ro-

bile in čistejšje, vsa nebeška luč je odsevala iz njih, vsa nebeška blagost in ljubezen. Ustnice so se smehljale kakor otroku, ki prinaša vesel dar.

Jaz pa sem se ozrl in sem rekel z zlobnim glasom:

"Pustite me na miru!... Ne maram zdaj!"

Ni še bila na vrhu stopnic; videl sem jo samo do pasu. Ko je slišala moje besede, se ni ganila; le roka, ki je držala skodelico, se je tresla. Gledala me je prestrašena, luč v očeh je umirala.

Od sramu mi je stopila kri v lica, stopil sem ji nasproti s hitrim korakom.

"Dajte, mati!"

Prepozno je bilo; luči ni bilo več v njene oči, smehljaja ne več na njene ustnice.

Popil sem kavo, pa sem se tolažil:

"Zvečer ji porečen tisto besedo, tisto ljubeznivo, za katero sem ogoljufal njeno ljubezen..."

Nisem ji rekel ne zvečer ne drug dan in tudi ne ob slovesu...

Tri ali štiri leta kasneje mi je v tujni tuja ženska prinesla kavo v izbo. Takrat me je spreletelo, zaskeleto me v srcu tako močno, da bi vzkliknil od bolečine. Zakaj srce je pravičen sodnik in ne pozna malenkosti...

marjev, življenja željnih, so bile vse solzne, strmele so na puste laze, na goli kamen. In slišal je Kurent njih pesem: "Še zadnjikrat se nam nasmelj, o domovina, uboga, nadvse ljubljena! Nasmelj se nam mrtvim! Kaj je brez tebe veselje, mladost in življenje?"

Temnejši je bil oblak, vse črna je bila barka. Oči so ugasnile, pesem je utihnila; v sivo meglo je utonila barka — tako utone upanje v bridkosti.

Kurent je pokleknil, z vsem životom se je zgrudil, udaril je s čelom ob sivi kamen.

"Zemlja, zemljica, mati! Če nimaš kruha, daj mi kamen; še ob kamnu bom prepeval!"

Odloemek iz Kurenta

Ivan Cankar

HLAPEC JERNEJ IN NJEGOVA PRAVICA

Mladi Sitar prevzame po očetovi smrti posestvo na Betajnovi. Kmalu po očetovem pogrebu se ošabni mladi gospodar spre s hlapcem Jernejem, ki je delal pri hiši štirideset let. Spodi ga od hiše. Jernej gre iskat pravico. Napoti se k županu, odtod pa v Ljubljano na sodišče. Tu ga vpraša mlad, bradat človek, kaj bi rad. Ko Jernej razlaga svoje težave, se nabere okoli njega več ljudi in vsi se mu smejejo. Nato odpelje mladi človek Jerneja k sodniku.

Prišli so do duri, ki so bile odprte na stečaj. V izbi je stal za široko mizo mlad človek, ki je imel svetle brke in vesele oči. Ozrl se je in je bil osupel, ko je ugledal dolgega Jerneja in njegovo procesijo.

Bradač je pokazal preko rame s palcem na Jerneja, pomežiknil je prešerno in se je nasmešnil in je rekel:

"Tebi, Košir, ki si človek humorja, priporočam in izročam popotnika, ki išče pravičnih sodnikov na tem svetu. Razloži mu, čigava je jablan: ali tistega, ki jo je zasadil, ali tistega, ki jo je otrešel?"

Tako je uganjal burke s pravico božjo. Mladi sodnik pa se ni smejal, temveč namrščil je svetle obrvi.

"Čemu komedije? Kdo ste vi, človek, in koga iščete?"

Jernej je stopil blizu predenj.

"Jernej sem iz Betajнове in krivico so mi stornili. Zato sem se napotil po svetu, da bi poiskal pravice, ki jo je Bog poslal in ki jo hranijo sodniki v svojih bukvah."

"Kakšno krivico so vam storili? Koga tožite in čemu?"

"Nikogar ne tožim, zakaj potreba ni in ne maram, da bi trpeli ljudje zaradi moje pravice. Če nasitite mene, ni potreba, da bi bili drugi lačni. Tako se je zgodilo, kakor bom povedal, še otok bi razsodil kako bi ne razsodili vi, ki ste učeni in poznate postavo! — Delal sem štirideset let na Betajnovi; ni toliko zemlje, da bi jo z dlanjo pokrili, ne na polju ne na senožeti, kamor še ni bil kanil pot od mojega čela. Tako sem delal štirideset let in Bog je obilno blagoslovil to moje delo. Pa je umrl stari Sitar, pa je prišel sin njegov, negodnik, in je rekel, v prešerni pijatnosti je rekel: Jernej, zdaj poveži culo in pojdi, zakaj, Jernej, zdaj sem jaz gospodar; zdaj si dodelal, zdaj si star in nadložen, ne maram te več; ni več kota zate v domu, ki si ga sam postavil in ga varoval vsega hudega, ni več zate kruha, ki si ga sam pridelal; le vzemi popotno palico pa pojdi, kamor ti je pot! Tako je rekel; je razsodil sam zoper pravico in postavo, da je jablan tistega, ki jo je otrešel, ne tistega, ki jo je zasadil. Jaz pa sem šel in sem se napotil iskat pravice, ki jo je Bog poslal na svet in ki je človeška sila ne more razdreti Razsodite!"

Tako je govoril Jernej, počasi in po vrsti, brez hinavščine. Mladi sodnik pa je poslušal in je gledal žalostno.

"Le vrnite se," je rekel, "vrnite se na Betajnovi k svojemu gospodarju, ki je trd in krivičen, in mu recite: spoznaj pravico, bodi usmiljen, daj mi kot v svoji hiši, kos kruha na stara leta! Recite mu tako, pa mu bo žal in bo spoznal svoj

greh in bo storil, kakor boste prosili!"

Osupel je poslušal Jernej take besede; dolgo je molčal.

"Kaj ste sodnik?"

"Sodnik sem."

"Pa ste razsodili po pisani in božji pravici?"

"Tako sem razsodil."

Visoko se je zravnal dolgi Jernej, za glavo je bil višji od sodnika in od lenuhov, ki so stali pred durmi.

"Jaz pa rečem, sodnik, da niste razsodili ne po človeški ne po božji pravici! Kaj je Bog ukazal, da se zavalji negodnik na posteljo, ki sem jo jaz sam postiljal in ravnal trdih štirideset let? Kaj je Bog zapovedal, da naj pogine v jarku Jernej, ko si je postavil lepo hišo in topel hram? Odprite bukve: ne znam brati, pa bi rad videl od daleč tiste črne besede, ki so tako naredile in zapovedale! Pokažite: tudi vezavo bi rad videl tistih bukev in črno obrezo! Ali je tam zapisano, povejte: delal si, s krvjo si gnojil, da je visoko pognala pšenica, da se je cedila trava od soka; zdaj pa, ko si star in nadložen, ki ni več krvi, da bi z njo gnojil, zdaj pojdi! Če je zapisano, povejte, da naj Jernej, kadar je napolnil shrambe in kašče, hodi od vasi do vasi, od hiše do hiše, v nadlogo ljudem in psom, ter prosí vbogajme skorje kruha? To mi povejte! In še mi razložite, kako naj ravnam zdaj s svojim delom, kam bi z njim; v zemljo je zakopano, pač za klastro globoko — kako naj ga izkopljem? Kako naj ga povežem v culo, na ramo zadenem? Mojih štirideset let — kako naj jih spravim, kako zauživam na zapečku? Tukaj je cula: perilo je notri in prazniška obleka! Štirideset let — preštejte in premislite, koliko je to tednov in koliko ur! Moja pamet je počasna, stara; ne znam prešteti; ampak povejte mi, če je to samo toliko tednov in samo toliko dni, da je ta cula obilno plačilo? Prazniška obleka in platnena srajca pravično povračilo? Tako je, recite:

obilno plačilo, pravično povračilo — pa bom verjel, da ste sodnik, kakor ga je Bog postavil!"

Žalosten je poslušal mladi sodnik, žalosten je gledal na Jernejev zagoreli, razorani obraz, na prašne čevlje in obnošeno obleko.

"Ne preklajate se s pravico, kakor je; ljudje so jo ustvarili, ljudje so ji dali silo in oblast. Kadar vas biča, upognite hrbet in zaupajte v Boga; če spremeni obraz, da bi je človek ne razložil od krivice; obrnite se stran in ne iščite opravka z njo! Tako premislite pa pojdite z bogom in storite, kakor sem rekel!"

Ves osupel, ves prestrašen je pogledal Jernej.

"Torej ni pravice? Torej ste jo zatajili?"

Sodnik je molčal.

"Zato ste jo pač zaprli v to veliko hišo, da bi ne mogla v svet? Zaklenili ste jo dvakrat, zapečatili ste jo devetkrat, da bi se ne izgubila na cesto, da bi je ne srečal Jernej? Zato ste jo ukradli, vtaknili v suknjo, da bi se ne razodela željnim očem? Ampak ukanili ste se, ko ste tako storili, niste poznali Jerneja! Iskal jo bom, pa če je zakopana v zemljo tako globoko kakor moje delo! Kopal bom, lopato bom vzel in bom kopal, dokler bodo zmogle te moje stare roke! — Že v Dolini vam je rekel tisti kmet, razbojniki vam je rekel po pravici. Jaz pa sem si mislil v svoji nespameti: razbojniki je rekel, pa so pravični sodniki; slabo je gledal, krmežljave so njegove oči, slabo je slišal, gluha so njegova ušesa! In se še ozrl nisem za njim in sem šel. Zdaj pa v drugo, zdaj pa glasneje, tam na stopnicah, moški in ženska: Razbojniki, razbojniki! In spet sem si mislil, kako bodo razbojniki v tej hiši, ki je hiša pravice in pisanih postav? Tako sem mislil, pa sem se ukanil v svoji stari pameti. Zakaj ne hiše pravice, hišo laži, hinavščine in razbojništva ste postavili. Niste služabniki božje besede in postave, pač pa služabniki satanovi in njegove krivice. Na krivo pot sem zabredel, na pravo krenem!"

Zmerom glasneje je govoril Jer-

nej, zmerom več lenuhov je stalo med durmi. Pa je prišel droben, starikav plešec in se je ustavil in je grdo pogledal.

"Kdo kriči kakor črednik na paši?"

In dalje je govoril Jernej:

"Nič ne maram, da bi trpel kdo krivico zaradi Jerneja. Ampak razložil bom, bom tožil: niso pravični sodniki, razbojniki so; ni hiša pravice, hiša hinavščine je, z lažjo in hudodelstvom so jo oskrunili. Ne bodo vas obesili, na cesto vas bodo spodili, s culo in palico; porušili bodo to oskrunjeno cerkev, da ne bo kamen ostal na kammu!"

Tako je govoril Jernej in je trepetal od globokega srda.

Odlomek

MAJSKO VESELJE

Iz mesta je privriščala, privrskala in prismejala se vesela procesija. Zavesile so se bele obleke deklic, zablašali so se zlati lasje; že sem razložil pogumni krik fantov od tankega smeha deklet; tudi se mi je že zdelo, da vidim posamezne obraze, vroče zardele, obžarjene od sonca in od mladosti.

Osulo se je pod orehe in kovanje, kakor da je bil veter sunkoma zanesel ploho cvetja in listja na pesek. Preko dvesto otrok je bilo. Nekateri so bili trudni in so posedli za mize, drugi so se takoj love in igraje razbegnili po hribu.

Gledal sem čisto luč v njih očeh in hudo se mi je storilo, ker sem mislil na svojo neveselo mladost, pre zgodaj usahlo v spoznanju.

Zajtrkovali so kavo in maslen kruh, večinoma stoje, brbljaje in vrešče; učitelji so sedli za posebno mizo in so pili čaj.

Komaj je bil zajtrk v kraju, je planila vsa družba izza mize ter se razdelila v gruče. V bledikasta, pre zgodaj ostarela lica mestnih otrok je segel pomladni žar; sonce je bilo v očeh in v njem je ugasnil spomin na zatohle, mračne izbe, na prašne ulice, na pusto, sivo zidovje. Čist maj je bil v srcih, nedolžen, brezskrben, poln veselja, blagosti in ljubezni.

Ivan Cankar

Z NAŠEGA TRIGLAVA

O PUSTU JE BILO VESELO

Letošnji pust smo na Triglavu še posebej veselo praznovali. Bil je ena najuspešnejših družinsko zabavnih prireditev v času našega obstoja, za kar gre predvsem zahvala neumornemu delu naše učiteljice, staršem in pa v ne mali meri našemu mladinskega odseku. Tudi odrasli so hvale vredni, saj so v tako velikem številu sodelovali, da se kar načuditi nismo mogli. V sprevodu pustnih šem je bilo kar s t o mašker, več kot 20 pa jih je spreved zamudilo, ker smo ga morali zaradi velikega števila otrok in vročine začeti pred napovedanim časom. Najboljše maske so bile tudi nagrajene. Škoda le, da ni bilo 100 nagrad, saj si je vsak nagrado zaslužil, če ne zaradi drugega pa zato, ker je sodeloval pri skupnem veselju in pa ker se je moral pošteno potiti pod vročim avstralskim soncem.

Odbor kluba se vsem prav pristočno zahvaljuje za sodelovanje, posebno še osebam, ki so ta dan brezplačno delale za dobrobit skupnosti in vsem ženam, ki so nam napekle okusne krofe in potice.

PEVCI NAŠ PONOS

Še pred meseci bi si težko zamislili skupino naših fantov, ki bi bila pripravljena dva večera tedensko žrtvovati skupni stvari; pevskim vajam. Res je, da če imaš veselje do petja, rad poješ! Poješ že, to vidimo vsako nedeljo tudi na Triglavu, toda hoditi poprej k vajam, pa še le potem peti, je pa nekaj čisto drugega: TO JE ŽRTEV, KI JO MORA SKUPNOST CENTITI.

Težko že pričakujemo 9. maj, ko bodo pred nami ponovno stali Borotovi pevci v enotnih oblekah in bo po triglavski zemlji zadonela fantovska pesem v čast našim materam in stoletnici rojstva Ivana Cankarja, ki je svojo mater in domovino nad vse ljubil. Hvala vam za vstrajnost! Res, težko že čakamo vašega nastopa!

Karel Destovnik-Kajuh

SAMO EN CVET, EN ČEŠNJEV CVET

*Samo en cvet, en češnjev cvet,
dehteč in bel,
odlomi, moja draga!
Ne bom ga za klobuk pripel,
ne bom ga v gumbnico si del,
odlomi ga, odlomi, draga!*

*Jaz bom ljudem poslal ta cvet,
vsakomur, ki na križ pripet
trpi v pomladi tej...*

*In glej, ta drobnji češnjev cvet
bo v njih izbrisal malodušja sled
in spet razžaril tožni jim pogled.*

*Samo en bel, en češnjev cvet
odlomi, moja draga,
saj veš, kako vsak tak pozdrav
človeku za rešitkami pomaga.*

ZAHVALA

G. Ignac GJURA iz Fairfielda se najlepše zahvaljuje vsem prijateljem, ki so se ga spomnili v času bolezni. Posebej bi se rad zahvalil svojemu najbližjemu prijatelju g. Štefanu Žerdinu, ki ga je vsak večer obiskal v bolnici.

RADIJSKE ODDAJE

Po sklepu zvezne vlade v Canberri bodo etnične oddaje na radio postajah 2EA (Sydney) in 3 EA (Melbourne) ostale (v verjetno dosedanji obliki) do septembra 1976. Do tega dne bo vlada izdelala nov program etničnim oddajam in tudi odločila v kaki

obliki bodo različne jezikovne skupine dobile možnost svojih radijskih oddaj. Glavna zapreka je poleg finančnega vprašanja še pritisk mnogih avstralskih krogov, ki so mnenja, da etnične oddaje razdvajajo ali vsaj ovirajo enotnost tukajšnjega življenja.

URNIK slovenskih oddaj do konca junija t.l. je sledeč:

25. aprila ob 7h zvečer — ponovitev	26. aprila ob 7h zjutraj;
29. aprila " " " "	30. aprila " " " "
3. maja " " " "	4. maja " " " "
7. maja " " " "	8. maja " " " "
11. maja " " " "	12. maja " " " "
15. maja " " " "	16. maja " " " "
19. maja " " " "	20. maja " " " "
23. maja " " " "	24. maja " " " "
27. maja " " " "	28. maja " " " "
31. maja " " " "	1. junija " " " "
4. junija " " " "	5. junija " " " "
8. junija " " " "	9. junija " " " "
12. junija " " " "	13. junija " " " "
16. junija " " " "	17. junija " " " "
20. junija " " " "	21. junija " " " "
24. junija " " " "	25. junija " " " "
28. junija " " " "	29. junija " " " "

POSLUŠAJTE SLOVENSKE ODDAJE IN PIŠITE! Naslov:
RADIO 2 EA
Slovenske radijske oddaje. 420 Lyons Rd. FIVE DOCK, N.S.W. 2046.

Triglavski maškerada je privabila otroke

CERKVENO PISMO

Slovenski "potujoči" župnik dr. J. Mikula (naslov: Catholic Presbytery, Marist Place, PARRAMATTA, N.S.W., 2150 tel. 630-115) je koncem oktobra lanskega leta izdal "Cerkveno pismo" v katerem piše med drugim:

"Prisrčno vas pozdravljam! Za april-maja sem pripravljaval letni obisk v sončno W.A. in tropični severni Queensland, preden odidem k svojemu delovanju na Koroškem. Človek namerja, Bog odmerja! Božje misli se ne ravnajo po naših človeških... Po Beli nedelji sem se pozno vračal iz Canberre. Doma sta me čakala kar dva telegrama. Prvi mi je javljal, da je moja sestra v kritičnem stanju in naj se takoj vrnem, v drugem pa je že bilo sporočilo, da je umrla... Trebalo je hiteti. V sredo zjutraj se izkrcamo v mrzlem, zameglenem Rimu... nato takoj z drugim letalom naprej. Prišel sem še pravočasno do pogrebnih svečanosti...

Začetkom aprila sem moral nenadoma, brez obvestila prekiniti dušno-pastirsko delo med vami. Sedaj pa sem se skoro tri mesece prej vrnil med vas. Hvala Bogu! Tudi pokojni sestri gre zahvala. Saj je velikodušno podpirala moje misijonsko delovanje širom Avstralije in skoro docela krila moje povratne polete na Koroško. Še za pogrebni polet je preskrbela, nič sluteča...

Rožnovensko nedeljo sem doživel v Rimu. Z neštetiimi svetoletnimi romarji v glavnih cerkvah, med našimi škofjeločani. Pri sv. Petru slovesna liturgija, angelsko prepevanje. Iz najbolj razglednega okenca sveta nam govori Pavel VI., z nami moli angelsko češčenje, nas, vas, vse blagoslavlja. Pol dne blagoslavlja sv. oče množico bolnikov, jim podeljuje sveto maziljenje. V ameriškem kolegiju se vrši svetovni misijonski kongres; njegov organizator je naš rojak mgr. Jezernik, tajnik Propagande, rektor Slovenika. Rim je naš!

PREŠEREN'S ACADEMY

I would like to congratulate everyone who contributed to the Prešeren Academy for the excellent job that was done on the production of the Prešeren concert. This concert showed that true Slovenian culture and deserved such an audience as it had. I cannot express how proud I was that night to be Slovenian and I am sure I speak for many other people who were there. France Prešeren must really have been great because he still lives on just as strong today as he did when he was alive.

The items were all very well performed but the children were my favourites. For such a good performance to be presented there must be a force behind the performers, and this force was the parents and their excellent teacher MARISA LIČAN. The children showed what a fantastic effort they put into this concert when they did their individual items. The group MAVRICA were even more than excellent because they played so well for boys so young, and another important point was that the songs they played were Slovenian.

There were some sad parts and happy ones in the concert which changed the mood of the audience constantly. As Mr. Petkovšek explained, the piano accordion is the most popular instrument in Slovenia and the five young musicians proved that it is also popular in other countries. All of them showed their skill very well in the competition but there can only be one winner and I congratulate Joško ŠAJN for his excellent performance.

The drama group pleased me also because in such a short time they put together the items and practised and finally performed them. The song about the railroad, in particular, was enjoyed by everyone as was indicated by the long applause given at the end.

I noticed that many special guests that attended the concert, although somewhat handicapped in that they couldn't understand Slovenian, were happy and also pleased with the performances. There was one guest who I think touched everyone with his speech and attitude. He made it very clear to me that he approved of what was presented in such a way as to encourage the young people not to forget the country and culture in which their parents were brought up.

This was the first concert of its kind given in Sydney by Slovenians and if this is an indication of their talent let's hope there will be many more to follow.

Henrik Juriševič

Kje je

IVAN VOLK?

Rojen 26.3.44 Hraše pri Lescah. V Avstralijo je odšel z Dunaja leta 1965. Zadnje pismo od nje-ga je bilo leta 1973 — takratni naslov:
c/- Slovenian Club,
41 Young Str., Adelaide.
Če kdo omenjenega gospoda pozna ali če sam čita to obvestilo, naj piše na TRIGLAV
P.O. Box 40. Summer Hill 2130
Imamo zanj važno sporočilo.

IZ OTROŠKIH SRC ZA MATERINSKI DAN

(TRIGLAVSKA DOPOLNILNA ŠOLA)

Veseli smo in prav je, da je vsaj eden dan v letu posvečen našim mamicam. Tako imamo res svečano priliko, da se zahvalimo za vse, kar mamice za nas naredijo skozi vse leto. In mamice lahko ta dan vidijo, da jih nismo pozabili in da jih imamo res radi.

Sylvia Karbič

Materinski dan je zelo lep in primeren praznik. Škoda je le, da je vse preveč povdarka na darilih, ki si jih otroci težko privoščimo. Upamo pa, da so naše mame razumljive in so povsem zadovoljne z nami, če jim na ta ali oni našin pokažemo, kako jih mamico radi.

Edi Uljan

Materinski dan je zgrešen v tem, ker preveč povdarja ljubezen do matere samo na en dan v letu. Lepo bi bilo, če bi se vsi zavedali, da bi moral biti materinski dan vsak dan.

Silvano Korva

Materinski dan je lep dan za matere. Ta dan se mamice še posebej spomnimo s pozornostjo, pa tudi šopkom cvetic. Ta dan želimo mamicam na poseben način povedati, kako zelo jih imamo radi. Skoro vsak dan v letu nehote zanemarjamo svoje matere. Gotovo bi jim bilo včasih všeč tudi med letom, da bi jim povedali in pokazali kako radi jih imamo, namesto da jih vzamemo kot "granted". Že zaradi tega posebnega izkazovanja otroške ljubezni do matere mislim, da je materinski dan za naše mamice najvažnejši dan v letu. Naredimo vse, da bo tak tudi vedno ostal.

Irena Kuret

Materinski dan imamo zato, da se lahko mami zahvalimo za vse, kar za nas v vse mletu naredi, predvsem pa za vso toploto ljubezen in skrb, ki smo je deležni živele naše mamice in materinski dan; dan sreče za dobre otroke in požrtvovalne mamice!

Nevenka Šoštar

Mama dela vse leto in se žrtvuje za družino, posebno še za nas otroke, ki si sami pomagati ne moremo. Kako bi brez mame? Porabimo materinski dan zato, da se mami vsaj enkrat v letu lepo zahvalimo za vse njene dobrote in ljubezen.

Irene Mezgec

Že zato, ker mama tako težko dela za nas in nam skrbi za vsakdanje potrebe je prav, da ji posvetimo en dan v letu. Res to ni veliko, a je le prilika, da se je ta dan posebej spomnimo in ji povemo, da nam je najdražja na svetu. Ta dan je ne smemo pozabiti, saj nas tudi ona nikdar ne pozabiti.

Doris Uljan

Na materinski dan moramo pomisliti na vse žrtve naših mater, ki jih v vsem letu izkažejo nam otrokom. Mamica vedno dela. Ko vsatemo, jo najdemo v kuhinji, ko gremo spat, nam vošči lahko noč. Kdaj leže, kdaj spi, ne vemo. Lepo je imeti en dan v letu, ko lahko mamicam res poveš: rada te imam, res rada!

Rozmeri Uljan

Na materinski dan se okoli mame zberemo vsi otroci, majhni in odrasli, da se ji zahvalimo za njeno

ljubezen in skrb za nas. Vsi se trudimo, da bi bil materinski dan res mamin dan, da bi počivala vsaj en dan v letu in da bi bila na svoj dan res srečna v krogu svoje družine.

Joško Šajn

Imeti materinski dan je zelo pomembno. In zakaj ne? Saj so bile mame že od vsega začetka. Brez njih nas ne bi bilo. Mama je vedno dobra in razumevajoča. Kadar pomislim na mamo, mislim na osebo, na človeka, kateremu lahko vse in vedno zaupam. Če sem jaz žalostna, je tudi ona. Če sem vesela, se raduje z me-

konca, pa naj bo življenje še tako težko in skromno. V današnjem modernem življenju, ko nas je ljubezni skoro sram, ko je povdarek le na trenutnih užitkih, smo še toliko bolj srečni, da imamo materinski dan, PRAZNIK NAJVEČJE LJUBEZNI ČLOVEŠKEGA ŽIVLJENJA!

Da vam bi lahko svojo ljubezen pokazali malo tudi v javnosti, vas drage mamice vabimo na proslavo vašega dne na TRIGLAV v nedeljo 9. maja ob 2.30h popoldne; tam vam bomo voščili v vašem in našem MATERNEM jeziku. Nasvidenje!

Vaši otroci in učitelji.

Triglavskaya dopolnilna šola

noj. Kako je ne bi imeli radi? Kako ji ne bi privoščili in dali vsaj en dan na letu? Draga mama, ti si nam vse.

Charmaine Stumberger

Materinski dan je enkratni dogodek v letu, ko tudi ona čuti, da je naša in pa, da nam je nad vse potrebna. Potruditi bi se morali, da bi bil ta dan za naše matere vesel in srečen dogodek. Skromno darilce na materinski dan je le skromen izraz naših src dobrim mamicam. Svojega dolga do njih jim itak ne bi mogli poplačati, četudi bi hoteli. Ljubezen in spoštovanje je vse, kar jim lahko damo in to jim dajmo iz srca vsaj na materinski dan.

Julie Vrh

Materinski dan imamo zato, da tudi mi otroci posebej pomislimo na vse, kaj nam mamica pomeni in pa kaj vse za nas naredi. In to vsak dan skozi vse leto. Ljubezen, ki jo dobimo od matere, ne bomo dobili od nikogar drugega v življenju.

Materinski dan je dan "to express all our affection and gratitude we have for her, and to let her know she is the best mother in the world, and whatever may happen, we will never trade her for anyone else."

Susan Karbič

Teh par misli naših učencev so namenjene vsem našim materam, saj izražajo mnenje vsakega našega otroka, velikega ali majhnega, tudi tistih, ki so še premajhni, da bi pisali ali celo govorili. Prav ljubezen teh malih otročičkov, drage slovenske matere, naj vam bo skromno plačilo za ves več trud, predvsem za vašo skrb in ljubezen, za katero res ne vemo, odkod se jemlje, saj ji ni

Karel Destovnik-Kajuh

KJE SI, MATI

Veš, mama, rad bi ti napisal pismo, poslal bi rad vsaj kak pozdrav. Že dolgo je, odkar več skupaj nismo, da bi le to lahko ti rekel, da sem zdrav.

A kam naj pišem? Ste doma ostali?

Jaz sem še srečen, ker sem jim ušel; le kaj s teboj je, so te kam preganili, te v Šleziji morda je glad izžel?

Kjer koli si, povsod sem jaz s teboj, povsod je s tabo moj pozdrav, in kjer sem jaz, si tudi ti z menoj, zato ne misli, da sem sam ostal.

Morda nikoli več ne bova zrla si v obraz, vendar nikdar ne bom pozabil nate. A želel bi, da ne utihne prej mi glas, dokler ti ne porečem: Glej, ta svet je tudi zate!

srečko Kosovel

VIDIM TE, MATI

Vidim te, mati: stopaš po klancu (v temnem stolpu jutro zvoni) hiše so tihe, polja še spijo, le v tvojem oknu še luč gori.

Ah, tako, mati, poklenil bi, mati, (zvonjenje razliva se v polja temna) — tako bi pred tebe stopil, popotnik, in razodel ti povest srca.

Žalostna je ta povest, o mati, (zvon je odklenkal v polja temna) — vračam se, mati, vračam se, mati, da zdaj za vedno ostanem doma.

Vidim te, mati, stopaš po klancu (v temnem stolpu jutro zvoni) — hiše so tihe, polja še spijo, le v tvojem oknu še luč gori.

Na maškeradi ni manjkalo deklet

Posnetek s Triglavske maškerade

For Youth and Children

(in starše, ki bi radi kupili otrokom dobre slovenske plošče)

THE RECORDINGS OF CHILDREN'S CHOIR RTV LJUBLJANA

Conductor: Matevž FABIJAN
THE RECORDINGS OF MUSIC SCHOOL "FRANC ŠTURM" CHOIR

Conductor: Janez KUCHAR

I. SLOVENE CHORAL LITERATURE FOR CHILDREN

UNCLE ICE (Striček led)

Children's Choir RTV Ljubljana Stereo

JACK-IN-THE-BOX (Cvilimožek)

Children's Choir RTV Ljubljana Stereo

RIDING ON A KNEE (Na kolenu)

Children's Choir RTV Ljubljana Stereo

PIONEERS AND SPRING

(Pionirji in pomlad)

Children's Choir RTV Ljubljana Stereo

MY LITTLE DONKEY

(Moj osliček)

Children's Choir RTV Ljubljana Stereo

LITTLE HORSES (Konjički)

Children's Choir RTV Ljubljana Stereo

ANGRY LITTLE ANT

(Huda mravljica)

Children's Choir RTV Ljubljana Stereo

A CRICKET IS SINGING

(Čriček poje)

Children's Choir RTV Ljubljana Stereo

LEVERET (Zajček)

Children's Choir RTV Ljubljana Stereo

LITTLE MOUSE (Miška)

Children's Choir RTV Ljubljana Stereo

MAY (Maj)

Children's Choir RTV Ljubljana Stereo

I AM DRAWING (Rišem)

Children's Choir RTV Ljubljana accompanied by the Instrumental Ensemble Stereo

FESTIVE SONG (Praznična)

Children's Choir RTV Ljubljana accompanied by the Instrumental Ensemble Stereo

YOUNG PIONEERS (Mladi pionirji)

Music School "Franc Šturm" Choir and Borut Lesjak Ensemble stereo

SLOVENE PIONEERS

(Slovenski pionirji)

Music School "Franc Šturm" Choir and Borut Lesjak Ensemble Stereo

GAY PIONEERS' SONG (Vesela pionirska)

Music School "Franc Šturm" Choir and Ensemble. Stereo.

PIONEERS' SONG (Pionirska pesem)

Music School "Franc Šturm" Choir and Borut Lesjak Ensemble. Stereo.

PIONEERS AND SPRING (Pionirji in pomlad)

Music School "Franc Šturm" Choir and Borut Lesjak Ensemble. Stereo.

MY WATCH (Moja ura)

Music School "Franc Šturm" Choir and Borut Lesjak Ensemble. Stereo.

UNDER THE UMBRELLA (Pod dežnikom)

Music School "Franc Šturm" Choir and Ensemble. Mono.

COME ON, PLAY AROUND (Pleši kolo)

Music School "Franc Šturm" Choir and Borut Lesjak Ensemble. Mono.

HAMSTER (Hr-ek)

Music School "Franc Šturm" Choir and Borut Lesjak Ensemble. Mono. Song of the film

"THE BROTHERHOOD OF THE SEA GULL" (Bratovščina Sinjega galeba)

Children's Choir RTV Ljubljana and the RTV Ljubljana Symphony Orchestra. Mono.

Kekec's song of the film

"GOOD LUCK, KEKEC"

(Srečno Kekec)

Children's Choir RTV Ljubljana and the RTV Ljubljana Symphony Orchestra. Mono.

RAIN (Dežek)

Music School "Franc Šturm" Choir Stereo.

TO TITO FOR BIRTHDAY (Titu za rojstni dan)

Music School "Franc Šturm" Choir. Mono.

TEDDY-BEAR (Medvedek)

Music School "Franc Šturm" Choir Stereo.

SPRINGTIME (Pomlad)

Children's Choir RTV Ljubljana and the Instrumental Ensemble. Stereo.

HUNTER (Jager)

MAID CARRIES TO THE MILL (Dekla k mlini nese)

Children's Choir RTV Ljubljana and the Instrumental Ensemble. Stereo.

THE UPSIDE DOWN WORLD

(Narobe svet)

Children's Choir RTV Ljubljana and the Instrumental Ensemble. Stereo.

TO THE VINEYARD, THE VINEYARD I GO (Jaz pa v gorco, gorco grem)

Children's Choir RTV Ljubljana and the Instrumental Ensemble. Stereo. RUN, RUN, CLEAR WATER

(Teci, teci bistra voda)

Children's Choir RTV Ljubljana and the Instrumental Ensemble. Stereo.

Starši, kadar kupujete plošče in kasete za otroke in mladino (posebno tisti, ki greste na obisk v domovino), kupite dobro posnete pesmi in glasbo.

Pišite na:

RADIOTELEVIZIJA LJUBLJANA

Foreign relations department

Tavčarjeva ul. 17

61000, LJUBLJANA — SLOVENIA YUGOSLAVIA

V naslednji številki TRIGLAVA (junij 76) bomo objavili kvalitetne posnetke RTV orkestra in zbora za odrasle.

Karel Destovnik-Kajuh

NE JOČI, MATI

Ne joči, mati, nad menoj,
če nisem tisti več,
ki v stari cerkvi je s teboj
pobožne pesmi pel.
Oprosti mi, če nisem tisti več,
ki za roko si v šolo ga vodila
in puško mu za god kupila...

Ponosen sem in srečen, mati,
ker ves sem z njimi, ki trpijo,
in slutim z njimi lepši čas...
Zato ne joči, mati, in oprosti mi!

Triglavska maškerada leta 1976

INSTALATION
SERVICE — REPAIR

HOME OIL HEATING

V poletnih mesecih je ekonomsko najprimernejši čas za ureditev zimskega ogrevanja vaših hiš in stanovanj. Prihranek je neverjeten, posebno še pri današnjem naraščanju cen.

Za podrobnosti telefonirajte na:

Stanko Fabjan

80-5733

104 Charles Str., — PUTNEY.

Župan Fairfielda in senator Mulvihill (v sredini) sta bila Triglavska gosta.

CANKARJEV SPOMENIK

V petek 2. aprila 1976 se bodo zbrali na Triglavu zastopniki Triglavskih organizacij, da se pomenijo o aktivnosti in različnih akcijah, predvsem pa, da resno pričeno s pripravami za postavitve Cankarjevega spomenika in z organizacijo za proslavo kulturnega tedna na Triglavu v dneh pred slovensko otvoritvijo spomenika v nedeljo 19. decembra 1976.

Ker ne bo Cankarjev spomenik nikaka materialna pridobitev, je razumljivo, da mnogi v potrebo "kamenite piramide" dvomijo, ker pač pozabljajo, da mora biti predhodnik vsakega napredka Ideja, drugače ne pridemo nikdar do.

Zaželenega cilja, pa naj bomo še tako vestni. Ideja je tista, ki mora člane in rojake prepričati, da je slovenstvo v Avstraliji ne le koristno, temveč tudi potrebno in nujno, še le potem bomo imeli v sebi dovolj moči, da bomo delali, se učili, družili in napredovali. Cankarjev spomenik naj bi postal vidni znak te žive ideje po potrebi slovenstva v Avstraliji. Dokazoval bo, tudi tu živijo zavedni Slovenci, da si tudi "narod piše sodbo sam", saj bo spomenik res izraz in sad narodnostnih želja in žrtev: saj izhaja misel o Cankarjevem letu iz naše šole, torej iz neposredne sredine naših otrok in njihovih staršev. In če to ni narod, kod ste, ki mislite da ste?

Želja naše dopolnilne šole je da bi pri postavitvi spomenika sodelovalo čimveč rojakov ne le iz Sydneya, temveč iz vse Australije.

S proslavo 100 letnice Cankarjevoga rojstva 9. maja 1976. bomo uradno pričeli z nabiralno akcijo za spomenik. Imena vseh, ki bodo darovali 5.00 ali več, bodo vzdana v Cankarjev spomenik "povezavne z domovino", posebej pa bodo vklesana imena oseb, ki bodo darovale piramidni kamen (20.00) ali celo temeljni kamen spomeku (50.00 — do sedaj dobili že štiri). Darove za spomenik sprejema izključno le pooblaščenka slovenske šole gđc. Rosana Jurišević, 23 Franklin Rd., Morebank, NSW., 2170, od katere boste za vsak še tako neznamen dar prejeli uradno potrdilo.

Vsi, ki se zavedamo vrednosti in pomena Cankarjevoga spomenika v Sydneyu, želimo in prosimo, da bi vi izdatno in iz srca podprli akcijo naše zavedne mladine in njenih požrtvovalnih staršev.

Narod naj si piše sodbo sam!

Sydney, 25. marca 1976.

TO VAS BO ZANIMALO

Senator Tony MULVIHILL je 6. aprila 1976 zastavil v senatu razen drugih vprašanj tudi naslednje:

"Last, but certainly not least, as I am sure Senator Lajovic will appreciate, earlier this year I wrote to the Minister for Immigration and Ethnic Affairs (Mr. MacKellar) about a matter. Senator Lajovic would not be aware of this, but he will understand that there was no need to brief him about it because I was merely giving the Department a gentle push to stir it up. Earlier this year members of the Sydney Slovene community, people who would be well known to Senator Lajovic, I am sure, complained about the position of people coming from Ljubljana, the capital of Slovenia, to our Embassy in Belgrade. It is a lengthy train journey, as Senator Lajovic will agree. These

people have found that they are asked to be in Belgrade on a certain day, but our Embassy does not say to them: "Be there at 9 a.m." In fact, people might front up at the Embassy at 9 a.m. and still be there at 4.30 p.m.

In a letter to the Minister early in January I made more detailed allegations about whether the staff of the Embassy was anti-Slovene. It could well be that they were. But I believed that even if they were these people coming to the Embassy could be treated in the same way as outpatients at hospitals are treated. It is not difficult to devise a system which provides a time slot for people. In fairness to the Minister, early in March I sent him a telegram, and I was assured that I was on the verge of getting a reply. Honourable senators who receive correspondence from eastern Europe would know that with modern communications that part of the world is not so far away. The members of the Sydney Slovene community believe that people who have to travel this distance to Belgrade should be given an appointment and that appointment should be kept. I will conclude on that none."

Reply by Senator Guilfoyle (Minister for Social Security):

"I will draw the Minister's attention to that matter and also the other matter that he raised with regard to the attitude of departmental staff. If there is further information which I can obtain for the honourable senator, I will be pleased to do so."

Slovenci, ne le v Sydneyu temveč po vsej Avstraliji bomo z zanimanjem čakali na dokončni odgovor. Upamo, da bo tudi g. senator Lajovic, ki mu je pot od Ljubljane do Beograda poznana, lako pripomogel k smiselnejšemu postopku pri izdajanju viz našim rojakom v Beogradu. Morda bi lahko zastopnik ambasade šel enkrat mesečno v Ljubljano ali vsaj do Zagreba, kar bi položaj znatno popravilo in izboljšalo. Kilometraža od Ljubljane do Beograda v avstralskih razdaljah res ni tako velika, v slovenskih pa je skoro grozna, posebno še, če je treba v Beogradu ostati po več dni.

Z gasilskim pozdravom: Na pomoč! — Senatorja! Mi vsi vama bomo hvaležni!

ŽIVLJENJE PRI PLANICI

FILM "KMEČKA OH CET"

Odbor kluba Planica je v soboto 3. aprila 1976 predvajal za izbrane in povabljene goste film o lanskoletni kmečki ohceti Planice, ki je bila v Wollongongu. Čeprav nam je filmski aparat spočetka malo ponagajal, smo le uspeli videti film, ki je kar dober. Pripomba bi bila morda le ta, da je uredniku filma manjkalo znanje slovenske poroke, predvsem pa poznanje slovenskih narodnih noš in skupin in je zaradi tega skoro več videti gostov kmečke ohceti v makedonskih narodnih nošah, kot pa v slovenskih. Vsekakor pa je film zanimiv doku-

ment našega kulturnega dela in širjenja slovenske misli in je bil predvajan že na izbranih televizijskih postajah in kino dvoranah. Vabimo slovenske organizacije širom Avstralije, da si film, kot zanimivost iz našega življenja v Avstraliji pogledajo (za informacije o izposoditvi se obrnite na Planico, Box 84, P.O. DAP-TO, N.S.W., 2530).

Udeleženci našega filmskega večera so zaključili svoje srečanje s prigrizkom in dobro kapljico. Med odličnimi gosti sta bila tudi župan mesta Wollongong in pa naš stari prijatelj, senator Tony Mulvihill.

BILA SEM V AVSTRALJI!

Že iz šolskih let sem si predstavljala Avstralijo kot deželo, petega kontinenta, ki nekje postoji blizu južnega pola, vendar je to tako daleč kot, da je v pravljici. S stricem, ki živi v Avstraliji že preko 28 let sva si vedno dopisovala. Vedno ko je prišlo pismo od njega sem ga mnogokrat prečitala in potem ga pa shranila kot največjo dragocenost. Tako so tekla leta in naenkrat slišim novico, da odhaja naš sosed v Avstralijo. Čudila sem se kako si on upa v to dalno deželo. Ko smo se začeli še z njim dopisovati se mi je Avstralija že malo približala. On se je v Avstraliji tudi srečal z mojim stricem in ko se je vrnil domov mi je veliko pripovedoval o tej daljni deželi, o njenih prebivalcih in jaz sem ga z odprtimi ustmi poslušala. Tako mi je znal približati Avstralijo, da se je potem rodila želja v srcu, da bi rada vse te stvari enkrat na lastne oči videla. Dopovedala sem si, da je za mene to nemogoče vendar je na dnu srca ostala želja katero nisem mogla zatreti. Čas je tekel svojo pot in od strica dobim pismo, da nas bosta dva obiskala iz Avstralije, ki se z njim dobro poznajo. To sta bila g. in ga. Košorok. To je bilo pripovedovanje, da se mi je zdelo, da je Avstralija že malo na oni strani Beograda. V šali sta me vprašala, če bi jaz šla v Avstralijo na dopust. Jaz pa seveda takoj z mojo skrito željo na dan. Po nekotikih mescih sem prejela pismo od strica, ki me vpraša, ako ga želim obiskati. Ako se odločim za to dolgo pot takrat naj mu pošlem rojstne podatke. Zraven mi je še naročil nikomur nič povedati, da naj kar mirno spim in on me pa zna tamle kje oktobra z kakšno novico prebuditi. Ni se dalo več mirno spati in tudi ni se več dala ta misel izbrisati iz glave. Meseci so tako počasi minevali in nikakor ni ho-

tel priti tisti zaželeni oktober. Na moje veliko presenečenje me je pa koncu septembra kakor strela iz jasnega neba udarila novica, da bi se skoraj onesvestila. Dobila sem namreč pismo iz avstralske ambasade iz Beograda, da je viza za Avstralijo odobrena.

Od samega veselja nisem mogla delati. Najrajši bi kar po eni nogi skakala. Kmalu za tem dobim pismo iz JAD. pisarne iz Ljubljane da pridem tja na razgovor, ker drugače nisem mogla dobiti dan dopusta sem morala pokazati uradno pismo od JAD. Ni niti pol ure minilo od tega je že cela tovarna vedela in govorila o meni. Sodelavke so me začele gledati malo postrani in se je njim na obrazih poznalo, da mi za vidajo to srečo. Po par dneh je že prišla ta novica na ušesa sorodnikom. Oni so se najprej iznenadili, potem razočarali in nazadnje se je pa vsa ta stvar spremenila v nevoljnost. Potem so se pa začele komplikacije. Ker živim na deželi, si ljudje kar po svoje predstavljajo vožnjo z eroplanom. Strašili so me pred vsem, da me bodo v Avstraliji pojedli črnici. Ker niso uspeli pri meni, da bi me odvrnili od moje odločitve, so pa začeli strašiti mamo, da me ne bo nikoli več videla. Ker sem mami edina pomoč in njena desna roka je tem govoricam nasedla in potem sem dan za dnevom poslušala tožbe in prošnje naj se vendar premislim in se ne odločim za to dolgo potovanje. Med tem časom sem tudi prejela od strica pismo, da v kratkem pridejo Košorokovi domov na obisk in res so tudi naju obiskal in sta znala mamo prepričati, da se ji je srce omehčalo in končno je le volila, da lahko grem. In tako sem se 28.11.75. znašla na beogradske letališče, odkoder sem z udobnim letalom poletela za Sydney. V Beogradu je bilo precej mrzlo saj je bilo celo nekaj snega. Potem se je pa toplota

SLOVENSKO AVSTRALSKI KLUB PLANICA

Wollongong

vabi vse člane, rojake in prijatelje na

SLOVENSKI BAL

Wollongong Town Hall, v soboto 1. maja 76. ob 8h zvečer

Igra:

Ansambel SILVER STRINGS (kvartet šernek)

Kuhinja in točilnica bosta dobro založeni!

Vstopnina: odrasli \$3, mladina in upokojeanci \$1.50, člani kluba \$2.50

Rezerviranje vstopnic pri: Slavko Vaupotič, Zvonko Groznik 61 4075,

Ivan Rudolf 28 9314

VSE NARODNOSTI DOBRODOŠLE!

stopnjevala in je dosegla svoj višek v Sydney-u. Treščila sem naravnost iz zime v poletje. Najsrečnejši dan v mojem življenju je pa bil 30 novembra, ker sem prvič v življenju videla in srečala strica. Strah ki so mi ga doma vlivali ljudje je minil ko sem se v Avstraliji zaman ozirala po zamorčih. Še komaj; da sem v petih tednih videla enega. Prve dneve bivanja v Avstraliji sem komaj dihala. Bilo je res zelo vroče. Teden je hitro minil in že prvo nedeljo me je stric peljal v slovenski klub "Triglav". Že takoj na začetku sem se počutila kod doma. Slišiš samo slovensko govorico in vsi so bili prijazni, kot, da se že davno poznamo. Veselje je doseglo višek, ker je tudi mene Miklavž obdaril. Naslednji teden sem preživela v Wollongong-u. Ker je to mesto ob morju sem se precej zadrževala na plaži. Stric me je tudi tam spoznal z slovenskimi družinami. Posebno se moram zahvaliti družinam Vatovec in Sirk, ki so mi omogočile, da sem videla lepote južne obale. Potem sem bila teden dni pri Košorokovih. Tam sem začela spoznavati življenje in lepote Sydney-a, Prevozili smo ga po dolgem in po čez. Všeč mi je bilo vse od trgovin in do visokih nebotičnikov. Da ne omenim živalski vrt. Ta je tako velik, da ga človek v enem dnevu ne more obhoditi. Bila sem tudi v "Katumbi" in videla tri sestre. Potem smo se en dan peljali v levji park Warragamba. Zdelo se mi je, da so levi tako pohlevni kakor pri nas ovce, ali vse eno jih ne bi hotela pasti. Dnevi so tekli z bliskovito naglico tako, da je bil Božič in Novo leto pred vrati. Nepozabna mi je bila polnočnica v Auburnu. Če prav sem si težko predstavljala Božič brez snega.

Prijetno me je tudi prisnetilo Silvestrovanje v klubu Triglav. Bilo je tako prijetno vse urejeno, da si bolje ne bi mogla želeli.

Tako je moj dopust vse prehitro minil in v nedeljo četrtega januarja sem se morala posloviti od mojih dragih gostiteljev, prijateljev in pa od drage Australije. Vožnja domov je bila spet prijetna, ko me je v Beogradu pozdravilo naše sonce in sem zadihala sveži zrak čeravno je bil za moment malo presvež in sem v hipu spoznala, da je pregovor resničen: Povsod je lepo, ali doma je najlepše čeravno je tam ostal dobri del srca. Ali mi bo še kdaj usoda ponudila roko sreče, da bi lahko prišla tja po ta kos srca?

Ob koncu bi se rada zahvalila vsem iz kluba Triglava, ki so me tako prijazno sprejeli med se, številnim znančcem, Košorokovim za vso gostoljubnost, pred vsem pa stricu Lojzetu Glogovšek in njegovi družini, ki mi je omogočila te prelepe počitnice. Zdaj zopet teče življenje po starih stezicah, na Avstralijo pa so ostali najlepši spomini. Posebno pristaniški most in pa "opera haus" sta mi vedno pred očmi.

Irena Glogovšek

Doma iz Malega Kamna pri

"TRIGLAV" izhaja 6 x letno. Izdaja ga Triglav Pty. Ltd. Za vsebino odgovarja Jože Čuješ, 44 Ryrie Rd., Clemton Park, N.S.W., 2206.

Cena posamezni številki 50c letna naročnina \$3.50. (poštnina vračunana).

Printed by Mintis Pty. Ltd.
Burwood Rd., Belmore, N.S.W.

NOVI ODBOR

Dne 25. jan. 76 je sklical odbor slovenskega kluba JADRAN občni zbor. Udeležba je bila velika. Zbrali smo se, da izvolimo novo vodstvo, kajti dosednji odbor je vlekkel svojo dolžnost kar 4 leta — od ustanovitve kluba. Odbor je bil mnenja, da je dovolj časa opravljal svoje težko in odgovorno delo. Tudi člani so mislili, da je treba vpreči sveže sile in dodati nove odbornike. S tem pa nočem reči, da prejšnji odbor ni bil vesten pri svojem delu. O, ne! Saj je v kratki dobi obstoja prišel do zemljišča, hiše, sanitarnih naprav, prostora za avtomobile, sportnega in otroškega koticčka, prostora s kamentimi mizami, ki so ob piknikih obložene z dobrotami naše kuhinje. Kar je pa najvažnejše, je napeljava vode. Vrtali so in vrtali, dokler niso prišli do nje in sedaj se ni treba bati, da bodo mlada drevesca usaknila od žeje. Mnogo poti je bilo treba narediti okrog občinskih mož in "Board of Works", da se je vse to lahko naredilo, kar danes imamo. Ta številna pota dobro poznata predsednik g. Valenčič in podpredsednik g. Jakšetič. Odborniki so porabili galone in galone svojega bencina; nikomur niso dostavljali računov, nihče jih ni zanje plačeval. Vse je šlo za dobrobit kluba.

Težave so bile že pri samem nakupu zemljišča. Sosedje — kmetje in oblastniki so mislili, da se bo tu zbirala skupina ljudi, pred katero ne bodo imeli miru in varnosti. Danes so drugačnega mnenja, ker je klub dokazal, da je skupina na tako visokem kulturnem nivoju, da bi bil v čast vsaki organizaciji.

Mnogo truda je vložil v napredek kluba predvsem štiriletni predsednik a. Alojz Valenčič. Zato mu v imenu sedanjega predsednika g. Franca Vojvoda kakor tudi odbora in vseh članov kluba čestitam in se mu zahvaljujem za ves njegov trud in žrtve. Njegovo dobo predsedništva

Primorski Socialni Klub "JADRAN"

ADRIATIC SEASIDE SOCIAL CLUB

LOT 3, DUNCANS LANE
DIGGERS REST 3427
MELBOURNE, VIC., AUSTRALIA

ZAHVALA

Otroci slovenske dopolnilne šole "JADRAN" se zahvaljujem vsem, ki so pripomogli k pridobitvi tako lepih šolskih klopi. Lepa hvala katoliški šoli na ELEONORA STR., FOOTSCRAY, ki je klopi podarila; hvala šoferju ALOJZU SRBČIČU in mizarju FRANCU DOLEZ ter vsem, ki so količkaj prispevali k temu.

Učenci "Jadrana"

še toliko bolj cenimo, ker se zavedamo velikih težav pri vodstvu kluba, ki je bil brez tradicije in brez izkustev. Upamo, da bo odbor pridno poprijel za delo in da bo novi predsednik znal pravilno usmeriti člane novega odbora. Začetek je dober, saj je bila seja odbora že 5. dan po izvolitvi. Na tej seji so si odborniki razdelili posamezne sfere odgovornosti, tako da je letošnji odbor našega JADRANA sledeči:

Franc VOJVODA — predsednik
Rudi ISKRA — podpredsednik
Ivan VALENČIČ — tajnik
Emil KALČIČ — blagajnik
Drago VLAH — šport
Ivanka ŠKOF — kultura
Fanika NATLEČEN — članstvo in mladina
Anton KIRN — gradnja

Člani odbora so se: Franc GRL, Emil VADNAL, Marijo VIHTELIČ, Franc ŠENKINC, Franc DOLES, Franc ISKRA in Franc LIKAR.

Na odboru in na članih kluba je, kako bo delo potekalo in kako bomo dosegli svoj cilj — **nuditi našemu človeku košček domačnosti daleč od domovine.**

I.Š.

ŽENSKA SEKCIJA

Žene so delale od vsega začetka nastanka kluba "Jadrana", le da njihovo delo ni bilo nikjer zapisano (kot pri večini naših organizacij — op. urednika) oziroma objavljeno. Tiho in še preskromno so se pono-

šale pri vsaki, še tako zahtevni nalogi; bodisi ob plesnih, piknikih, prireditvah, čiščenju in urejanju zemljišča. Skrbno so pomagale, da je šola potekala v najlepšem redu, otroke so pogostile ob vsakem pouku in to skozi vsa tri leta obstoja na še dopolnilne šole. Na mnogo načinov so zbirale denar: s kuhanjem, s pecivom, s srečolovom itd. Ves denar se je stekal v skupni fond kluba, le del so porabile za šolske potrebe. Malokrat so govorile o svojem delu. Zdelo se jim je potrebno. BOLJE DELATI, KOT MNOGO GOVORITI IN MALO ALI NIČ NAPRAVITI (Bi hoteli to še večkrat povedati; marsikomu bi koristilo, posebo tistim ki nikjer in prav nič ne delajo-op. urednika).

Pred šestimi meseci pa so začutile potrebno po večjem vodstvu, kajti njihove naloge so se večale z večanjem števila članic. Tako so si izvolile in povečale svoj odbor, ki se je z vso vnemo lotil dela. V kratkih 6. mesecih so zbrale \$6125. Kupile so velik hladnik, potrebno kuhinjsko posodo, velik zmrzovalnik in drugo. Financirale so šolske knjige in druge šolske potrebe. Letos ima šola 4. razrede z dvema učiteljicama. Pouk je pričel že 7. februarja. Ob sobotah prihaja 24 otrok (še vedno prihajajo novi) od nedeljah pa je število otrok še večje. Žene zbirajo denar za Institut slepih. Naredile so ženske narodne noše, sedaj dokončujejo moške. Tudi v balinanju se izurjajo. "NAŠE ŽENKICE SO RES PRIDNE", jih hvalijo moški člani kluba. "Le tako naprej". A žene bi se zahvalile gospej VALENČIČ za njeno dolgotrajno in požrtvovalno delo.

VOLITVE V N.S.W.

Na prvi maj (sobota) bodo v NSW. parlamentarne volitve za poslansko zbornico zvezne države New South Wales. Istočasno bo tudi glasovanje za ohranitev oziroma opustitev vsakoletnega upeljevanja takoimenovane "poletnega" časa, ko pomaknemo ure naprej, oz. v marcu nazaj.

Zdi se nam potrebno, da vas opozorimo še na dve spremembi pri majskih volitvah:

1. Volišča bodo odprta le do 6h zvečer (prej so bila do 8h);
2. Imena kandidatov na volilnih listih ne bodo več po abecednem redu (zaporedje je bilo določeno z žrebanjem).

KLINIKA ZA NEGO KOŽE IN ZDRAVJE

346 Illawarra Rd., Marrickville

Nasproti železniške postaje.

Telefon 55-5777

- odprava nezaželenih dlak z elektronskimi aparati,
- zdravljenje kroničnega katarja želodca, revmatizma, išijasa, zaduhe, razširjenja žil itd.

ZDRAVIMO Z NOVO ELEKTRONSKO MASAŽO, brez telovadbe, dijete ali zdravil.

Mr. & Mrs. Machaalani, lastnika
z mednarodno diplomom.
(Not medical practitioner)

ADRIATIC

TRADE & TOURIST CENTRE

Mi smo najbolj razširjena in izkušena turistična agencija za Slovenske rojake in ostale Jugoslovane v Avstraliji. Najdete nas skoro v vseh zveznih deželah, glavni urad pa imamo na novem naslovu:

**31 YORK & MARKET STREET,
SYDNEY, N.S.W., 2000.**

Telefonske številke: 29-5210 ali 29-5481. Govorite lahko v slovenščini.

Naše podjetje ima veliko podružnico v **Newtownu** (Sydney) na 347 King Street, telefon: 516-1558 ali 516-1563,

Cabramatti in drugih večjih predmestjih.

V glavnem mestu Avstralije v **Canberri** nas zastopa

EGON KATNIK

P.O. Box 564,
QUEANBEYAN, N.S.W., 2620.
Telefon: 88-2630.

Rojaki v Melbourne nas lahko dobijo v naši podružnici za Victorijo:

**ADRIATIC TRADE & TOURIST
CENTRE**

177 Collins Str.,
Melbourne, Vic., 3000.
Telefon: 63-7441.

ADRIATIC — urejuje vse, kar je v zvezi s potovanjem, pa naj bo to po Avstraliji, v domovino ali iz domovine, ali v katero koli deželo na svetu.

MI IMAMO AGENCIJO ZA: QANTAS — JAT — JAL — LUFTHANSA — AIR CANADA in vse druge večje in manjše letalske in plovne družbe. Naše podjetje je član mednarodne potovalne agencije I A T A .

YUGOSLAV AIRLINES

Najkrajša in najenostavnejša pot domov je z J.A.T.-om.

Letala jugoslovanske letalske družbe imajo direktno zvezo med Sydneyem in Beogradom. Odlet iz Sydneya vsak četrtek 4.15 h popoldne in vsako nedeljo ob istem času.

Vsa pojasnila lahko dobite pri vašem potniškem agentu ali pa pri pisarni

YUGOSLAV AIRLINES

88 Pitt Street, SYDNEY, telefoni: 221-2899, 232-3399.

Za rezervacije telefonirajte na: 221-2199.

V Sydneyu imamo svoj urad zdaj še na: 126 PHILIP STREET.

Pisarna je odprta od 9h zjutraj do 5.30 h popoldne, kakor tudi ob sobotah dopoldne med 9. in 12. uro.

Rojaki v Victoriji in Melbourne imajo na razpolago naše urade na

500 COLLINS STREET,
MELBOURNE — Telefon: 612-2256.

